

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa I. S.
przeciwko V. sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7500 zł (siedem tysięcy pięćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 września 2014 r., którym zostało oddalone powództwo o zasądzenie pozostałej części wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki 229 942,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2009 r., które od dnia 1 stycznia 2016 r. są ustawowymi odsetkami za opóźnienie, oddalił w pozostałym zakresie powództwo i apelację.

Powódka oparła skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała przyczynę

objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością odpowiedzi na pytanie w jakim zakresie sąd jest związany zasadą prawdy materialnej i czy można mówić o obowiązku działania sądu z urzędu w sytuacji, gdy do zweryfikowania zasadności roszczenia sąd dojdzie do przekonania o konieczności uzyskania wiadomości specjalnych. Zaznaczyła jednocześnie, że zagadnienie to wywołuje rozbieżności w orzecznictwie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca

2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Poruszona przez skarżącą problematyka nie spełnia wymagania ani nowości, ani istotności. W literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia ta była podejmowana wielokrotnie, co doprowadziło do wyjaśnienia zasad realizacji przez sąd uprawnienia wskazanego w art. 232 zdanie drugie k.p.c. Zakres kognicji sądu drugiej instancji określony został wiążąco w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Nie ma podstaw do uznania, że sąd drugiej instancji jest zobowiązany do prowadzenia postępowania dowodowego w zastępstwie strony. Rozkład ciężaru dowodu określony jest przez prawo materialne i wypełnienie obowiązku udowodnienia żądania obciąża stronę, która go dochodzi. Uzupełnienie postępowania dowodowego w zakresie koniecznym do rozstrzygnięcia sporu uzależnione jest od okoliczności konkretnej sprawy. W orzecznictwie wyrażane było wielokrotnie stanowisko, określające sytuację procesową, która powinna skłonić sąd drugiej instancji do podjęcia czynności dowodowych z urzędu. Nie zasługuje na podzielenie zapatrywania skarżącej, że dotyczy to każdej sprawy, bez względu na zakres wypełnienia powinności przez stronę. Podnoszona rozbieżność w istocie odnosi się do zróżnicowanych sytuacji procesowych. W uzasadnieniu wniosku skarżącej nie zostały przedstawione argumenty przemawiające za koniecznością podjęcia tej problematyki po raz kolejny. Zgłoszone wątpliwości odnoszą się do zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy art. 232 k.p.c., nie należą zatem do sfery wykładni prawa i rozwiązania zagadnienia, które nie pojawiło się w dotychczasowym orzecznictwie sądowym. Wbrew stanowisku skarżącej wniosek nie wskazuje na istnienie powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozważę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego

wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw